вършва пълното ѝ обръщание около земѭ-тѫ. Дѣйствително, нека L (чърт. 66) да бѫде положението на лунѫтѫ връхъ орбитѫтѫ ѝ въ някое време, m — пятното, което ся види отъ земѭтѫ T въ центрътъ на лунный дискъ. Подиръ няколко време луната ще доде въ положението L, и ако тя ся не въртеше около осьтѫ, то радиусътъ ѝ $L\,m$, като ся премѣства паралелно на първото си положение, щѣше да земе сега направлението L, n, и слѣдов. пятното m щѣше да ся вижда сега въ n, сир. не щѣше да заеме центрътъ на лунный дискъ. Нъ защото то винагы ся вижда въ центрътъ на дискътъ, то ный тряба да заключимъ, че луната, като премине по орбитѫтѫ дѫгата LL, обърнала ся е въ сѫщото време около осьтѫ врьхъ ѫгълътъ $m, L, n = LTL$,, по посокѫ на поступателното си мърдание сир. отъ W къмъ O.

Чърт. 66.

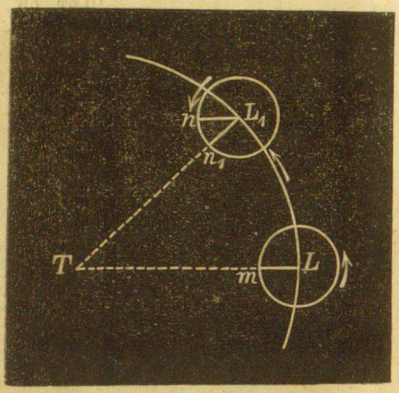

За да представимъ това по наглядно, нека си въобразимъ единъ човѣкъ, който ся мърда по крѫгътъ около едно дърво и държи лицето си постоянно обърнато къмъ това дърво. Очевидно, че като извърше пъленъ крѫгъ, този човѣкъ въ сѫщото време ще ся завърти и около себѣ си на 360°, защото, ако на пр. въ начало на мърданието лицето му е было обърнато къмъ N, то, когато той измине полвинъ крѫгътъ, лицето му ще бѫде вече обърнато къмъ S.

Осьта за обрьщанието на лунѫ-тѫ е почти перпендикуларна къмъ площьтѫ на еклиптикѫтѫ.

88. ФИЗИЧЕСКА НАПРАВА НА ЛУНѪТѪ. Когато разглѣдваме луната съ телескопъ, можемъ да ся увѣримъ, че повьрхностьта ѝ представлява голѣмы неравносты. Когато луната има видъ на сьрпъ, то вѫтрѣшната му линия, коя отдѣля освятената часть на лунѫтѫ отъ неосвятенѫтѫ (чърт.